CHIAR ŞI

COMISIILE REGIONALE

SĂ RESPECTE REGULAMENTUL

In două duminici consecutive, la 9 şi 16 iulie, campioanele regionale vor căuta să-şi atingă ţinta pentru care au luptat cu toată ardoarea un sezon întreg: promovarea în categoria C. Primele meciuri ale acestui pasionant baraj vor avea loc, aşadar, peste cîteva zile, după următorul program: Medicina Iaşi — Minerul Fundul Moldovei, SUT Galaţi — Ştiinţa Bacău, TUG Bucureşti — Cimentul Medgidia, Chimia Tr. Măgurele — Metalul Piteşti, Victoria Oradea — UNIO Satu Mare, Gloria Bistriţa — Ştiinţa Tg. Mureş, Aurul Brad — UMT Timişoara, Minerul Motru sau Politehnica Braşov — Victoria Bobocu (Pl.). **Returul se va disputa săptămîna viitoare, după acelaşi program, dar pe terenul echipelor care se deplasează acum.**

In vederea acestor jocuri, federaţia a luat o măsură foarte bună. Despre ce este vorba? Pentru a exclude orice motiv de contestaţie la aceste partide, ceea ce ar putea perturba desfăşurarea programului, federaţia a procedat la verificarea regularităţii legitimării jucătorilor celor 17 participante la baraj. Rezultatul a fost de-a dreptul surprinzător, de natură să arunce o lumină urîtă asupra activităţii unor comisii regionale, organe locale ale federaţiei, cu sarcini importante, printre care şi aceea de a respecta şi a face să fie respectate regulamentele în vigoare. Parte din ele (cum este cazul comisiilor din regiunile Cluj, Braşov, Ploieşti, Dobrogea etc.) se achită fără repros de această sarcină. Altele însă, cum se va vedea, tratează cu o uşurinţă condamnabilă problema transferărilor, se lasă „duse" de jucători şi echipe, închid ochii şi-şi depăşesc atribuţiile, comiţînd greşeli grave care duc la neregularităţi flagrante.

Intr-adevăr, recenta verificare a dus la concluzia că unele comisii regionale au operat transferări care nu cădeau în sarcina lor, cu încălcarea grosolană a regulamentului (printr-o descentralizare parţială, decisă acum cîţiva ani, comisiile regionale — sub controlul organelor UCFS de resort — au dreptul să rezolve cererile de transferare ale jucătorilor — şi numai ale acestora — din cuprinsul regiunii respective). Or, la 7 din cele 17 echipe verificate au fost găsiţi jucători dublu şi chiar triplu (!!) legimitaţi, precum şi fotbalişti transferaţi din alte regiuni, operaţie pe care, prin regulament, numai federaţia avea dreptul s-o facă. **Astfel, Medicina Iaşi a avut** cinci jucători cu dublă legitimare, **Minerul Motru şi SUT Galaţi** cîte doi jucători dublu legitimaţi. **Ştiinţa Tg. Mureş şi Ştiinţa Bacău** cîte un fotbalist în această situaţie. **Mai mult chiar,** Stelian Ciobotaru (SUT Galaţi) mai avea două carnete de legitimare (la Constructorul Urziceni şi la Avîntul Mănăsia din regiunea Bucureşti)!? **De asemenea, la UMT Timişoara, Ştiinţa Galaţi şi Minerul Motru a fost transferat neregulamentar, de către comisiile respective, cîte un jucător, iar la Voinţa Oradea patru** provenind din alte regiuni. **Şi, bineînţeles, că toţi aceşti jucători au participat la campionatele regionale 1966—67, unii chiar la toate meciurile, şi poate că ar fi continuat să joace fără această verificare...**

Fără îndoială că de această gravă abatere de la regulament sînt vinovaţi în principal jucătorii, care au ascuns atît proveniența lor din alte regiuni ca şi legitimarea lor la alte echipe, **făcîndu-se pasibili de sancţiunile prevăzute pentru asemenea cazuri** (anularea ultimei legitimaţii şi suspendarea de la 6 luni la 2 ani), **pe care sperăm că federaţia le-a şi luat. Dar nu-i mai puţin adevărat că şi secţiile de fotbal respective se fac vinovate de lipsă de control (dacă nu cumva au făcut-o cu bună ştiinţă) şi, indiscutabil, comisiile regionale vizate.** Este inadmisibil ca o comisie locală să treacă peste prevederi regulamentare atît de precise şi clare şi, depăşindu-şi atribuţiile, să opereze ilegal transferări, la adăpostul — evident — şi al unei lipse de control din partea organelor UCFS.

Faptele de mai sus ne fac să bănuim cîte lucruri similare nu ar fi descoperite în urma unui control general, nu parţial ca acum, asupra valabilităţii legitimării şi transferării jucătorilor pe scară locală, şi să-l şi sugerăm federaţiei, odată cu rediscutarea actualului mecanism de legitimare şi transferare. **Faptele relatate constituie un semnal de alarmă.**

P. G.

SĂ SE RENUNŢE LA LEGEA BÉRANGER!

Atît cît timpul îmi permite, vizionez cu mare plăcere jocurile de fotbal, de orice categorie ar fi. Dar nu de puţine ori această plăcere mi s-a transformat într-un simţămînt amar, fiind nevoit să asist la scene de penibile atitudini ale fotbaliştilor, petrecute în teren. Am fost, ca mulţi alţii, martorul ocular sau auditiv al înjurăturilor, loviturilor brutale, jignirilor reciproce, fapte care m-au impresionat neplăcut şi m-au revoltat. In numeroase cazuri, am aşteptat să aflu din presă măsuri drastice luate împotriva făptaşilor, împotriva recalcitranţilor, fie ei jucători de categoriile A, B, C, de regiune sau raion, dar de fiecare dată am încercat deziluzia. **Dintr-o rău înţeleasă menire, comisia de disciplină a Federaţiei a tratat abaterile fotbaliştilor cu o exagerată clemenţă, făcînd uz de faimoasa „lege Béranger", care ÎNDULCEŞTE SANCŢIUNEA CUVENITĂ ÎNTR-O AŞA MĂSURĂ ÎNCÎT MAI DEGRABĂ INVITĂ LA RECIDIVĂ DECÎT LA CURMAREA ACTELOR DE INDISCIPLINĂ.** S-au petrecut zeci şi zeci de cazuri în care fotbalişti certaţi cu bunul simţ, cu etica sportivă, au fost scoşi „basma curată" în virtutea acestei legi.

Cer, şi nu numai eu, **renunţarea definitivă la această metodă de cocolosire a jucătorilor înrăiţi. Comisiile de disciplină, la diferite nivele, să-şi facă simţit rolul educativ în înţelesul real al raţiunii pentru care au fost înfiinţate.**

POMPILIU PASCU
Bucureşti

JUCĂTORUL — FACTOR ACTIV ÎN CREŞTEREA CALITĂŢII

Tovarăşul SILVIU MUSTAŢĂ din Turda ne-a trimis o amplă corespondenţă în care face o profundă analiză a fotbalului românesc, a lipsurilor existente în sînul acestuia, dovedind un fin şi ascuţit spirit de observare. Cititorul nostru rezervă un capitol important atitudinii jucătorului faţă de pregătirea proprie. „Mi-aduc aminte — scrie tov. Mustaţă — cum fostul internaţional Iuliu Baratki, deşi era socotit jucătorul nr. 1 al Rapidului, aceasta nu-l împiedica de a munci de unul singur la antrenamente cîte 5—6 ore în şir, repetînd, pînă la epuizare, un anumit procedeu tehnic. Ce-l îndemna pe el, şi pe atîţia alţi mari fotbalişti ai ţării noastre, la un asemenea efort ieşit din comun? Cred că numai convingerea că de munca sa, de strădania depusă la pregătire depind existenţa şi gloria lui sportivă.

Cum munceşte actualul fotbalist? Faptul că, bun sau nu, banii îi vin nu pe ceea ce dă el în fotbal ci ca urmare a unei înţelegeri nerealiste a rolului său în societate, îi deschide şi-i dezvoltă gustul pentru lenevie, pentru o mediocritate condamnabilă, pentru un cîştig obţinut fără o muncă pe aceeaşi măsură.

In sprijinul acestei teze se pot da numeroase exemple. Eu am să redau doar cîteva însemnări pe care, deşi nu sînt gazetar, le-am făcut la „marele" meci Petrolul — Rapid, din ultima etapă de campionat:

— Badea — 29 pase greşite, 15 stopuri la fel şi nici un şut ca lumea;

— Jamaischi — 31 pase la adversar, 12 preluări greşite şi 5 şuturi anapoda;

— Codreanu — 17 preluări defectuoase, 19 pase la adversar, un singur şut pe poartă;

— Năsturescu — 15 întîrzieri în pasarea mingii, 8 stopuri greşite, 7 centrări, toate incorecte.

Cît priveşte pe Dumitriu II şi Ion Ionescu, aceştia au greşit cît toţi la un loc, încît mă întreb cum de li s-a mai acordat cinstea, să apară în faţa italienilor.

Cu un asemenea „bagaj" tehnic individual, propriu din nefericire majorităţii covîrşitoare a fotbaliştilor noştri, mai pot fi puse în discuţie chestiuni de tactică, sisteme şi alte treburi din acestea de ordin teoretic?

O bună parte din succesul dorit o văd realizabilă numai din efortul personal al jucătorilor. Pentru a le veni în ajutor (nu ştiu cum se face, dar mereu trebuie să le venim noi în ajutor!) propun să se organizeze 2—3 tabere de vară pe o durată de circa 30 de zile, unde fotbaliştii de categoria A să exerseze în comun sub supravegherea celor mai buni antrenori ai noştri. Actuala „Cupă de vară" să slujească doar scopului de depistare a elementelor tinere şi dotate, prin disputarea ei pe reprezentative de regiuni alcătuite din jucători sub 21 de ani".

CLUBURI DE FOTBAL BINE CLĂDITE

„Am văzut, şi vom mai vedea, sînt sigur, că performanţele de răsunet sînt obţinute numai de echipele marilor cluburi, organizate după modelul celor mai perfecţionate instituţii. A sosit momentul să nu mai umblăm cu jumătăţi de măsură de vreme ce dorim să ne situăm la nivelul mondial. In această idee, **se impune cu necesitate constituirea pe teritoriul ţării a cluburilor de fotbal care să concentreze cele mai puternice valori locale, capacităţile organizatorice, mijloacele materiale şi financiare.** Pentru a le ajuta este necesară stabilirea precisă a căilor legale de realizare a fondurilor proprii, îndeosebi reglementarea şi încurajarea atragerii de membri susţinători. Clubul de fotbal va trebui să aibă un cămin al sportivilor, care să ofere jucătorilor posibilităţi largi de folosire a timpului lor liber, de cazare şi de masă în unele situaţii deosebite.

Clubul va trebui să **posede culorile lui, steagul, marşul, insigna** sa etc. etc. In acest fel, stadioanele noastre vor deveni mai pitoreşti, suporterii manifestîndu-şi adeziunea faţă de o echipă sau alta arborînd steagul ei, cîntînd marşul ei în coruri organizate ad-hoc...

Şi încă ceva: va fi absolut necesar ca între club şi jucători să se încheie **angajamente pe o durată de cîţiva ani,** în care să se stipuleze avantaje şi obligaţii reciproce. Un asemenea angajament ar crea de ambele părţi răspunderi sporite pentru cei ce au datoria să ne ofere nouă, marelui public".

V. LUPŞA
Satu Mare

DEPLINĂ CONSIDERAŢIE SUGESTIILOR PRIMITE DE LA IUBITORII FOTBALULUI

O NOUĂ FORMULĂ CAMPIONATULUI DE JUNIORI

Referindu-se la problemele esenţiale ale fotbalului nostru, asistentul universitar M. MAKŞAI din Bucureşti, scoate în relief neajunsurile din activitatea desfăşurată la nivelul echipelor de juniori, socotind că principala lacună constă în sistemul defectuos de desfăşurare a actualului campionat naţional.

In acest sens, tov. Makşai face următoarele propuneri:

1. „Campionatul naţional de juniori să se desfăşoare după un sistem nou şi anume: Echipele noastre de juniori să fie clasificate în trei grupe mari, fiecare grupă avînd un campionat propriu:

- campionatul republican al centrelor de juniori;
- campionatul echipelor cluburilor de categoria A;
- campionatul echipelor de categoria B şi C.

Pentru desemnarea formaţiei campioane să se organizeze un turneu final sistem U.E.F.A.

2. Ar fi îmbucurător ca în programul săptămînal al televiziunii să fie prevăzute **emisiuni de 15—20 de minute dedicate copiilor, în care jucători fruntaşi să prezinte un anumit procedeu tehnic, iar expunerea să fie însoţită cu exemplificări practice din filmoteca sportivă a televiziunii. expuse cu incetinitorul.**

Cred că o emisiune îndrăgită cum este „ŞAH" poate şi trebuie să aibă o soră intitulată „FOTBAL", utilă copiilor, juniorilor şi în general tuturor celor ce urmăresc şi lucrează în acest domeniu".

O LACUNĂ GRAVĂ: INSTABILITATEA ANTRENORILOR

Situaţia tristă a fotbalului nostru, avînd ca punct culminant eşecul de la Zürich, o datorăm — cred — deficienţelor de ordin educativ şi mai puţin de ordin organizatorico-administrativ. Constat la jucătorii noştri, ajunşi în vîrful piramidei, o autoîncredere şi o lipsă de răspundere regretabilă. Îmi amintesc că pentru mine prima selecţionare în echipa naţională a însemnat o suprapunere peste mîndria justificată, a unei autoexigenţe care se traducea prin dorinţa de a „copia" pe marii jucători din ţară şi de peste hotare de la ţinuta pe teren pînă la cele mai complicate procedee tehnice, precum şi prin efortul de a da în jocurile cînd apăram culorile patriei un randament mai mare decît cel obişnuit. Consider o disproporţionalitate evidentă între condiţiile materiale asigurate unor jucători şi randamentul lor fotbalistic.

De asemenea, în conducerea cluburilor, s-a încetăţenit o mentalitate greşită, cum că singurii vinovaţi de eşecuri sînt antrenorii respectivi, proiectînd în schimb toate laudele succeselor pe seama unuia sau altuia dintre jucători. De aici instabilitatea antrenorilor (schimbarea lor fără motive concrete) şi în aceeaşi ordine de idei „imixtiunea din afară" a diferitelor persoane fără competenţă, ciuntirea personalităţii antrenorului.

ALEXANDRU MARI
fost jucător internaţional

In munca de pregătire a elementelor ce vor completa în viitor efectivele echipelor noastre, unul din criteriile principale trebuie să fie şi acel al calităţilor fizice ale jucătorului respectiv. Este cunoscut faptul că în foarte multe cazuri echipa noastră reprezentativă, precum şi cele de club, au fost, nu odată, handicapate în întîlnirile cu echipele străine, din acest punct de vedere. Desigur că un jucător care nu este prea bine dotat fiziceşte poate suplini această lipsă prin calităţi tehnice, dar ideal este ca fotbaliştii noştri de la care pretindem valoare, să îndeplinească ambele cerinţe. Evident că o asemenea calitate se poate obţine numai printr-o atentă şi serioasă muncă de recoltare şi pregătire a cadrelor corespunzătoare. Această muncă trebuie efectuată cu toată exigenţa şi cu întreaga răspundere de către antrenori, de către toţi specialiştii chemaţi să lucreze în domeniul fotbalului.

In strînsă legătură cu realizarea unor succese reale în această direcţie, consider că terenul cel mai propice declanşării activităţii la care mă refer, îl constituie centrele de copii şi juniori. De aici trebuie pornit cu seriozitate şi exigenţă, admiţîndu-se în cadrul lor numai elemente bine dezvoltate fizic, care să ofere totodată şi garanţiile unor progrese tehnice veritabile, în viitor.

Cred că acel club care nu va urmări rezultate imediate, ci avînd în vedere performanţele viitorului, îşi va înscrie în agenda preocupărilor sale, cu răbdare şi perseverenţă, o asemenea treabă, va recolta cele mai frumoase roade. Dar dacă aşa vor proceda toate cluburile noastre, cu atît mai bine: întregul fotbal românesc va avea de cîştigat, iar practica actuală, de descompletare a unor echipe de către altele, va fi abandonată.

GHEORGHE NIŢA
Bucureşti

EXIGENŢĂ ÎN SELECŢIONARE, INSTRUIRE ŞI PROMOVARE

In materialele apărute în presă se fac unele propuneri privind îmbunătăţirea situaţiei pe viitor. Unele sînt bune, unele însă le consider total necorespunzătoare. Pot oare să ducă la creşterea numărului de fotbalişti şi a calităţii sale reducerea echipelor din categoria B la o serie, desfiinţarea categoriei C şi alte asemenea măsuri propuse? Eu şi cei cu care am discutat sîntem de părere că procedînd aşa, nu se va ajunge la nimic bun, ci la înrăutăţirea situaţiei.

ÎN CATEGORIA C, NUMAI JUCĂTORI TINERI!

Se motivează că în categoria C, spre exemplu, se refugiază toţi fotbaliştii bătrîni care nu mai corespund în B sau în A. Este limpede că dacă un jucător care a început-o de la pitici, a trecut la juniori etc. şi a ajuns la 24 de ani în C, fără să se fi remarcat pentru o categorie mai pretenţioasă, înseamnă că n-a avut niciodată „stofă" de fotbalist şi că antrenorii şi-au pierdut timpul degeaba. Este posibilă deci remedierea acestei situaţii fără să desfiinţăm echipele de C. Dimpotrivă, ideal pentru ţara noastră (faţă de Ungaria, Bulgaria) ar fi existenţa în categoria A a unui număr de 18 echipe (mai ales dacă ţinem seama că 4 din acestea sînt în Capitală). După părerea noastră, existenţa unui număr sporit de echipe în divizia A ar duce la creşterea unui număr mai mare de fotbalişti cu o pregătire superioară.

A. VASILE
Baia Mare